

Plenum

Litteraturlidsskrift · Vol. 6
Januar 2022

Tidsskriftet Plenum

Poesi og kortprosa.

Vol. 6 - 18. januar 2022.

© Foreningen for Litterære Håndsrækninger
& bidragsydere.

Udgivet af Foreningen for Litterære Håndsrækninger.
Først publiceret på: <https://fflh.dk/plenum/laes/>
Udgivet i Danmark 2021.

ISSN: 2597-1506

Kontakt: plenum@fflh.dk

Forfattere:

Anne Rye Andersson
Katarina Le Müller
Camilla Hjørnholm Olsen
Annemarie Telling
Betinna Hansen

Billedkunstner forside & titelblad:

Bitten Møller Jensen

Redaktion:

Celeste Sylvest Brix Møller
Cæcilie Sylvest Brix Møller
Nicoline Christensen
Cecilie Sund Kristensen

Opsætning:

Cecilie Sund Kristensen

Plenum

Tidsskrift for poesi og kortprosa

Grænser

Introduktion

Vi krydser dem. Med Vilje. Uden at vide det. Ulovligt.
I stolthed. I håb. Vi omgiver os med dem. Vi bærer
dem indeni. Vi beskytter dem. Vi undgår dem. Vi kon-
trollerer dem. Vi ser dem tegne alt, der eksisterer. I
fantasierne. I sproget. I politik. I den fysiske verden.

I denne udgave af Plenum har forfatterne skrevet over
et tema, der kan vække både frygt og glæde, og som til
stadighed er svært for os mennesker at definere, i os
selv og i fællesskab. Vi er stolte over at præsentere
Plenum vol. 6 med temaet GRÆNSER.

God læselyst!

Anne Rye Andersson

Helvedesild

ambrosia bugtende på sletten
i et alt for farvet vanvid
betror dig løgne du aldrig kunne
have drømt om virkeligheden er
altid værre end fantasien
dugfrisk perlende latter i forening
med noget en prisgivet sømand
oplevede på sin tur til Australien
lokker med brune stukke og varme
hænder i en tyst væske der blander
sig med din hjertevarme snaps
skødet er brandvarmt som en
helvedesild der breder sig som
en steppebrand i din fornedrede
person har du aldrig lagt mærke
til skoven hvordan det er tyst
mellem granerne en særlig
dag i september could someone
save the baby

Savn

når du vågner op på den anden
side af åen og vandløbet har
aftegnet sine natlige mærker
på dig kysser jeg dig på afstand
i dit mellemlongde hår jeg
snuser til din duft der minder
om gåtur i regnvej r og salte
fisk så cykler du til skole og
får et farvelkys af din anden
mor og jeg har dig i min
brystlomme som ild der næres
for tæt på solen hvis du savner
mig så husk jeg ikke er mere
end et minde og et opkald væk
..

Camilla Hjørholm Olsen

Konkylien

Kan du høre havet? Hun svarede ikke, men sad med konkylien presset mod øret og åben mund. Konkyliens lange, lyserøde tunge slikkede hende i øret, så det kildede indtil hun tissede i bukserne. Først bagefter sagde hun, at konkylien larmede som toilettet. De havde træk og slip. De boede langt væk fra havet nu. Han havde beholdt konkylien som et minde og lagde den forsigtigt tilbage i vindueskarmen ved siden af de andre strandfund. Da hun faldt i søvn, lød hendes snorken som bølgerne. Han løftede hende op til øret. Hun var let som den ravklump han engang havde fundet.

Skilpaddeskjoldet

Vil du sætte mit hår? Han snor hendes lokker, tager kammen af skilpaddeskjold og lader tænderne fæstne frisuren. Ligesom drivtømmer kender fantasien ingen grænser. Han løsner hendes hestehale og de vælter omkring i de vilde bølger i strandkanten. Det er stadig sommer i hans sind. Hendes askegrå krøller bliver mørke af saltvandet ligesom stenene på stranden farves ved flod. Hun trækker sig tilbage til soveværelset efter en enkelt kop morgenkaffe så sort som tjære skyllet op på land. Han spiser et blødkogt æg med havsalt. Saltflagerne knaser som sandkorn mellem tænderne, mens han håber, at hun stadig findes bag skjoldet.

Betinna Hansen

NYC Marathon

I går løb jeg mit 5. New York City Marathon. I dag værker mine ben. Jeg vralter afsted som en gravid kvinde i 41. uge.

Det at løbe maraton er at flytte sine grænser. Skubbe til dem, fysisk og mentalt. Det er også lidt som at skrive en bog. Det handler om ens evne til at udholde og overkomme nederlag. Lad mig lige indskyde, at jeg ikke er pessimistisk anlagt, det er min erfaring.

Man vælger en masse ting og mennesker fra, så man kan fokusere. Man får skriveblokade og blodvabler på begge fødder, og ens tånegle begynder at falde af, men hey, sådan er det. Det er prisen, og det er billigt sluppet, hvis ens anstrengelser bærer frugt. Men hvis man har givet sit hjerteblood og gennemlæst sit manuskript så mange gange, at man er blevet ordblind, og alle forlagene alligevel takker nej, så er følelsen lig den, man bærer rundt på, når man har løbetrænet i et helt år - trods hedeølger og oversvømmelser (jeg bor i New York) - for så at gå sukkerkold de sidste 10 kilometer. Det var dét, der skete for mig i går. Jeg ramte muren, som de siger. Frontalt.

Man kan så vælge at give op eller bide smerten i sig og fortsætte. Jeg fortsatte. Det ene ben foran det andet.

Første gang jeg løb NYC Marathon var ovenud fantastisk. Mine ben var stærke, og jeg var ekstatiske, ét stort smil fra start til slut. Jeg klaskede håndflader med folk langs ruten, spiste de appelsinbåde, de stod med i store skåle, og smilte kækt til fotograferne, der knipsede løs. Mads og Monopolet jokede i mine ører, og jeg smågrinte, når jeg overhalede de veltrænede mænd i korte løbeshorts, der lå helt sammenkrøllede på asfalten og vred sig i smerte. Alle ved jo for pokker da, at man ikke skal spurte fra start. Jeg tog det stille og roligt og nåede i mål, inden den fjerde time oprandt.

Som langdistanceløber sammenligner man ikke sig selv med andre. Man sammenligner sig selv med sig selv. Hvad var min tid sidste år? Kan jeg slå min egen rekord? Det kunne jeg så ikke. Den eneste rekord, jeg slog i går, var i at være langsom.

På 5th Avenue blev jeg overhalet indenom af Chelsea Clinton, og da jeg endelig nåede Central Park, var jeg kridhvid i ansigtet og missede både Hillary og Bill (Chelsea løb i mål 3:59:09 - 16 meget lange minutter før mig.) De sidste 15 kilometer begyndte

jeg at tale til mig selv - som da jeg skulle føde min ældste datter og stadig troede på en naturlig fødsel uden diverse medikamenter.

Og her kommer en opfordring: Kære læser, hvis du selv går og drømmer om at løbe et maraton, så husk for Guds skyld at pace dig selv. Udregn din gennemsnitshastighed og stick to it. Det hjælper også at løbe med en form for armbåndsur, hvilket jeg åbenbart så mig for god til. Heldigvis lærer de fleste af os af vores fejl, halleluja, og jeg har skrevet løbeur øverst på ønskelisten - desuden fødte jeg resten af mine børn mere eller mindre bedøvet. Epiduralen, der blev sprøjtet ind i rygmarven, lammede kun venstre side af min gravide krop, men det er en anden historie. Den vil jeg ikke kede dig med.

Da jeg boede hjemme hos mine forældre i Jylland, stod jeg op, mens det stadig var mørkt og koldt, for at løbe, inden jeg cyklede i skole. Da jeg gik på efterskole, tilmeldte jeg mig orienteringsløb, og da jeg rejste til Afrika for at arbejde i et års tid, var det første, jeg pakkede, mine løbesko. Langdistanceløb, erfarede jeg, passer ret godt til min personlighed. Det at spurte og komme hurtigt i mål har aldrig været mig.

Når man træner til et maraton, og når man skriver på et manuskript, tilbringer man meget tid alene. Egentlig kan jeg rigtig godt lide andre mennesker og bliver tit overrasket over, hvor søde de kan være - som den 67-årige newyorker, jeg tilbragte hele min fredag sammen med. Vi uddelte løbenumre til alle maratondeltagerne, og han fortalte mig, at han havde løbet 29 maratoner. Og så fandt han en 5-dollarseddel, som han venligt trykkede ned i hånden på mig. That's yours, sagde han og blinkede med øjet. Han lignede Larry David på en prik, ham fra Curb Your Enthusiasm. Faktisk sidder jeg her og kommer helt i tvivl, om det var ham. Brillerne og den skallede isse, næsen, jeg rigtig nok kun delvist kunne se på grund af mundbindet, som var af stof. Han var født i New York, ligesom Larry David, og talte med en indgroet newyorker dialekt. Han havde en rar stemme. Jeg blev helt trist, da det var tid til at sige farvel.

Men jeg kan også godt lide at være alene. Jeg holder af at løbe alene i skoven og lytte til fuglenes sang, og når jeg skriver, har jeg det allerbedst, hvis jeg kan få lov til at sidde i fred og ro - hvilket sjældent sker.

Nogle gange går ens anstrengelser tabt. Indbakken fyldes med

generiske afslag, og ens ben gør så ondt, at man har lyst til at save dem af. Det er frustrerende, og man har brug for en pause. Men andre gange lykkes det - man åbner en e-mail fra et forlag, der gerne vil udgive ens manuskript, og man løber over målstregen, mens tavlen lyser 3:54.

Dét øjeblik er det hele værd.

Katarina Le Müller

At være forælder
I et præstationssamfund
Føles umuligt
For du er aldrig færdig
Med at passe på
Med at se kritisk og kærligt på dig selv
Med opvasken
Og er man ikke færdig
Er der ingen præstation
Og er der ingen præstation
Er du ingenting

Efter fødslen står man der, pivåben, og skal lære både sit nye barn og sit nye nervesystem at kende, alt imens verden forventer at man bager brød og triller ud i byen med barnevognen, som om intet andet var sket, end at der nu er et menneske mere på denne jord. Men den der nye klump menneskekød er ikke adskilt fra dit, det er bare noget som vi fortæller hinanden, barnet er et lille dyr der er vokset ud af dig, og hvis nerveender stadig griber ind i dine, I er eet kød, eet intergenerationelt sår, der sammen skal lære at eksistere i verden.

Mens jeg holder øje med vandskyerne bag de forankørende biler, sætter tempoet på vinduesviskerne op, og nynner med på Frostsangene, rammes jeg af et flashback til de mange timer på netop denne motorvej, banket af på koffein og tårnhøje forventninger til mig selv, samtidig med at det jeg nu kan kalde ved navn, angsten, kravlede op i min krop i et desperat forsøg på at nå hovedet. Jeg kunne ikke mærke mine fødder, men alligevel trykkede jeg speederen i bund. Mavesåret blev overhældt med rigelige mængder kaffe, spændingerne med mere træning, vejrtrækningen fik hjælp fra cigaretter i smug. Jeg søgte tilflugt i hovedet, her var, omend ikke trygt, så i det mindste ordentligt. Men i dag rammer noget af fortiden mig i solar plexus, et genfærd går igennem mig, og hensætter mig i en tilstand af mild dissociation resten af dagen. Den her på samme tid følelsesløse og smertefulde tilstand, hvor jeg forsvinder længere og længere ind i mig selv, og desperat må bruge alle mine kræfter på at trække min bevidsthed op til overfladen, for det er her min datter er, hun sidder på bagsædet, det er her bilen, vejen er, fysikkens love gælder, og hvis jeg ikke tager mig sammen, så forsvinder vi først for alvor.

Det lykkes mig at komme af motorvejen, og i virkeligheden er jeg stadig ikke helt klar over hvad der sker, for kampen for at holde min bevidsthed oven vande kræver så mange kræfter at den ikke rigtig registrerer sig selv. Det her er overlevelse, og alle potentielle trusler, som f.eks. for meget mærken efter, udskydes til vi er kommet i sikkerhed. Men at trusselsniveauet er hævet mærker jeg ved kvalmen og angsten jeg spontant føler når jeg ser ødelagte huse med åbne tage og presenninger der blafrer i vinden. De misligholdte små fattigmandshuse, den her udkantsby, trøstesløsheden rammer noget i mig som jeg ikke engang er sikker på er mit eget. Som om jeg flygter fra en krig for hundrede år siden, som om der er mere på spil end bare min dårlige behandling af mig selv, dengang jeg havde et rigtigt arbejde, og ville vise alle at jeg var sej.

Nu forsøger jeg st skrive ubehaget ud af kroppen, afgifte mig, således at min krop og mit sind forhåbentlig kan forenes igen, og jeg kan være til stede i dette nu, hvor min datter tålmodigt sidder og venter på at jeg kommer ud og leger teselskab med hende.

Annemarie Telling

Landegrænse / Grænse-land

Jeg finder ud af, at jeg selv rejste med til Berlin. Uforståeligt, eftersom grænsen mellem omgivelserne og mig selv altid har føltes porøs og gennemsigtig. Jeg troede, at jeg så i det mindste kunne træde ud af mig selv, rejse væk fra mig selv. Luften i Berlin er tæt og dufter af honning. Jeg finder ud af, at det er lindetræerne, som dufter sødt, og deres harpiks drypper på min telefon og gør den klistret. Jeg bliver selv klistret, og jeg føler mig lidt mindre ensom.

Jeg troede, at jeg ved at krydse en landegrænse kunne blive en, der havde let ved at tale med fremmede, at jeg ville blive en, som fremmede henvendte sig til og inviterede. Først fandt jeg ud af, at jeg selv rejser med, dernæst hvor sølet ind i ensomhed storbyen er. Når jeg sidder ved caféborde og tilsyneladende er den eneste, som er der alene imellem par og vennegrupper. Nogle gange er der en anden, som sidder alene, oftest en mand, og jeg kan enten se, at han er en freak, eller jeg talte med ham, og fandt ud af at han var, og selvom jeg også sidder der alene, er jeg naturligvis ikke freaken selv.

Det regner i Berlin. Jeg sidder i læ under et halvtag og kigger på regnen, som har taget duften af honning med sig ned i afløbet. En mand på en dating-app spørger mig, om jeg nyder the sexpositive side of Berlin on the side of being omsorgspersonale. Jeg synes, det er en latterlig ting at spørge om, men honningduften er nede i afløbet og jeg vil gerne have selskab. Jeg vil gerne mærke, jeg mærker ikke lige nu, mit omrids er ikke påklistret og måske kan jeg mærke mine fysiske afgrænsninger, hvis jeg sætter dem på prøve.

Måske er det modsatte af grænser, symbioser. Jeg kan finde sådan en sammen med mine veninder Z og Y, som er ankommet til en lejlighed i Friederichshain. Vi bevæger os rundt på gaderne omkring Boxhagener Platz i en tåge af alkohol, noget af os i en tåge af kokain. Vi har nedringet sort tøj på, støvler og netstrømper og Z spiller høj musik fra en højtaler, og de synes ikke det er pinligt at gå forbi de fyldte caféborde med høj musik og høje stemmer, så det synes jeg heller ikke, og Z spørger, om vi skal tage ud og ødelægge nogle mænds liv, og selvfølgelig skal vi det, men hvad der ikke bliver sagt, er, at det er os der ødelægges, allerede er ødelagte, og at vi går hjem alene. At vi kan gå hjem

med matches på telefonen eller matches liggende i sengen, men vi er alene alligevel. Det er derfor, vi har symbiosen.

Den opløses langsomt, symbiosen. Imens der tages streger på en mørk trappe ved siden af indgangen til en klub. Vi venter på en bil, som Z sætter sig ind i og kommer ud af kort tid efter. Vi sidder på jorden, vi danser, vi ryger, vi er enige om, at noget skal holdes i gang, men der er blevet ventet lidt for længe på manden i bilen, som har fået øge- eller kælenavnet dilleren. Hvordan man nu vælger at se det.

Klubben er larmende. Der er ingen musik, der er bas, der er en kø til toilettet, der aldrig bliver længere eller kortere, og egentlig savner jeg den mørke trappe, vi sad på lige før. Jeg synes, det er udenfor i mørket, der er mest rum at leve i. Det var jo på grund af klubben, vi kom, men jeg vil hellere tale med dem, Z og Y, holde symbiosen vævet sammen eller høre, hvad de har af tanker. Når jeg ikke er sammen med Z og Y, ønsker jeg tit at være som dem, det er derfor, jeg kan lide at flyde sammen med dem, bare en gang imellem.

Deres liv virker enkelt, jeg ved, det må være mindre enkelt, end jeg tror, men deres verden virker til at være begrænset til flygtige relationer, hurtige skridt, små poser og penge eller ingen penge.

Jeg kan huske, da jeg kom ud fra jobcentret og lagde papiret fra sagsbehandleren ned i tasken, og stanken fra en skoddet joint steg op i hovedet på mig. Det føltes ikke som et enkelt liv, og jeg havde ikke Z og Y dengang. Men jeg savner, og jeg kan godt lide, vores lille afgrænsede verden, som bassen og klubben og larmen opløser.

Jeg bevæger mig væk fra klubben, som vand løber i rendesten, og jeg savner duften af lindetræernes honning. Det var søndag, men nu er det næsten mandag, og der er ingen toge og ingen busser og uendeligt mellem taxaerne. Da jeg prajer en taxa, er der en mand som prajer den tættere på, og chaufføren drejer ind til ham. Taxaen stopper kort og fortsætter så hen til mig. 'He's a man, he is gonna find his way home, a woman outside alone at this time is no good' siger chaufføren til mig. Han kører fra bydelen til en anden og jeg mangler 3 euro til betalingen, men det er okay, siger han, og vi fik ikke ødelagt andet end os selv.

Plenum

Vol. 6

Januar 2022

